

2016. április 10. – Húsvét 3. vasárnapja

Feltámadása után Jézus egy alkalommal így jelent meg tanítványainak a Tibériás-tó partján:

Együtt voltak Simon Péter és Tamás, melléknevén Didimusz, továbbá a galileai Kánából való Natanael, Zebedeus fiai és még két másik tanítvány. Simon Péter így szólt hozzájuk: „Megyek halászni.” „Mi is veled megyünk” – felelték. Kimentek és bárkába szálltak. De azon az éjszakán nem fogtak semmit.

Amikor megvirradt, Jézus ott állt a parton. A tanítványok azonban nem ismerték fel, hogy Jézus az. Jézus megszólította őket: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” „Nincs” – felelték. Erre azt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalán, ott majd találtok.” Kivetették a hálót, s alig bírták visszahúzni a tömérdek haltól. Erre az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: „Az Úr az!” Amint Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét – mert neki volt vetkőzve –, és beugrott a vízbe. A többi tanítvány követte a bárkával. A hallal teli hálót is maguk után húzták. Nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire.

Amikor partot értek, izzó parazsat láttak, s rajta halat, mellette meg kenyeret. Jézus szólt nekik: „Hozzatok a halból, amit most fogtatok.” Péter visszament, és partra vonta a hálót, amely tele volt nagy hallal, szám szerint százötvenhárommal, s bár ennyi volt benne, nem szakadt el a háló.

Jézus hívta őket: „Gyertek, egyetek!” A tanítványok közül senki sem merte megkérdezni: „Ki vagy?” – hiszen tudták, hogy az Úr az. Jézus fogta a kenyeret, és adott nekik, ugyanígy halból is. Ez volt a harmadik eset, hogy a halálból való feltámadása után Jézus megjelent nekik.

Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétertől: „Simon, János fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Péter így szólt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek.” Erre Jézus azt mondta neki: „Legeltesd bárányaimat!”

Aztán újra megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz te engem?” Ő azt felelte: „Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek!” Erre azt mondta neki: „Legeltesd juhaimat!”

Majd harmadszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte: „Szeretsz engem?”, és ezt válaszolta: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek!” Jézus pedig ismét ezt mondta: „Legeltesd juhaimat!”

Bizony, bizony, mondom neked: Amikor még fiatal voltál, felövezted magad, és oda mentél, ahova akartál. De ha majd megöregszel, kiterjeszted karjaidat. Más fog felövezni téged, és oda visz, ahova nem akarod.” Azt jelezte e szavakkal, hogy (Péter) milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. Azután hozzátette: „Kövess engem!”

Jn 21,1-19

Kedves Testvérek!

Az evangélium fölszólítása hangsúlyos: *kövess engem!* Ez a keresztény élet lényege. De hogyan követhetünk valakit, aki föltámadott, aki úgy tud mozogni ebben a világban, ahogy mi nem, aki egyik pillanatról a másikra meg tud jelenni, és el tud tűnni? Krisztus követését a következő képpel lehet szemléltetni: „Mint amikor a lépcsőházban kialszik a lámpa, és a kéz bizalommal követi a vak korlátot, mely a sötétben is tudja az utat.” Egy vak korlát, amely tudja az utat. Meg kell ragadnunk teljes bizalommal (hittel) azt a korlátot, amely – Krisztus követésére – vezet bennünket, bármilyen sötétség, bármilyen lehetetlenség is vesz minket körül.

De nézzük az evangéliumi jelenetet. A föltámadás után a tanítványok most találkoznak harmadszor az Úrral. Már megtapasztalták a Föltámadottal való együttlét ízét. Az Úr magával hozta a menny miliójét, légkörét. Látható a tanítványok békéje, nyugalma, de mintha unatkoznának, csak az időt múlatnák. Várják az új találkozást. Ez a halászat most nem munka, pusztán időöltés.

Az Urat fölismerni csak akkor lehet, amikor ő *cselekszik*. Amikor ő cselekszik, akkor jelen van és fölismerhetővé lesz. Ez az első és talán az egyik legfontosabb, amit meg kell jegyeznünk: engednünk kell, sőt lehetőséget kell teremteni, hogy az Úr cselekedni tudjon. Elméletekben nem lehet Krisztust megragadni. A teóriák előre tudnak vetíteni dolgokat. Amikor az ember már valamit nagyon pontosan, számszerűen tud, akkor előre megmondja, hogy mi fog történni. Az Úrral való találkozás nem ilyen.

Éppen ezért a hitünk nem egy elmélet, hanem valódi cselekedet. A hitben – amikor találkozunk az Úrral – ő cselekszik. Azonban a hittől el kell jutnunk a meggyőződésig. Miért fontos a meggyőződés? Amiben meggyőződünk, azzal mintegy közösségre lépünk, és erőt merítünk belőle. Ha valaki azt mondja, hogy ő meg van győződve, hogy csak anyag van, az csak az anyagból meríthet erőt. Eszik mindenféle vitaminokat, sportol, mert ezekből meríthet erőt. Aki hisz a lélekben, az a lélekből is erőt vesz. Igaz ez veszélyes, mondhatni, örületbe hajló dolog is lehet. Vannak, akik betelefonálnak egy TV műsorba, és ott valaki erőt áraszt feléjük a képernyőn keresztül.

Jézus azt mondja, ha hiszel bennem, akkor belőlem merítesz erőt. Én leszek az erőd forrása. Erre szükségünk van, mert csak az képes Krisztust követni, aki ehhez erőt kap tőle, miként Péter, akinek azt mondta: Majd oda kell menned, ahová nem akarsz. Nem te övezed föl magadat, hanem én. Akkor majd kitárt karokkal dicsőítesz meg engem.

Meg kell ragadnunk teljes bizalommal (hittel) azt a korlátot, amely – Krisztus követésére – vezet bennünket, bármilyen sötétség, bármilyen lehetetlenség is vesz minket körül. „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Mindig ide kell visszatérnünk, mert az emmauszi tanítványok is csak a kenyértörésben ismerik föl Jézust. Minden egyes szentmisében az Úr cselekszik, hogy mi fölismerjük, és magunkhoz vehessük őt. Mert mindig kenyér-jellegűen

ajándékozza önmagát: beépíthetjük őt az életünkbe. Mindig úgy adja önmagát, hogy életünk bőségben legyen.

Nos, az a *korlát*, ami vezet minket, a *szentmise*, az *Eukarisztia*. Vasárnapról vasárnapra odavezet a titokhoz, ahol behunyjuk a szemünket, és csak ennyit tudunk mondani: „Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj.” Egyedül ő a méltó, senki más. Ő önmaga méltóságát kínálja nekünk. Nem lehet meggyőződni Krisztusról, az ő jelenlétéről, ha nem tudjuk az ő *cselekedetét* halálosan komolyan venni.

Nos, ki merné meggyőződéssel azt mondani, van föltámadás, ha mindezt nem tapasztalta meg? Csak akkor mondhatod, ha benned, a lelkedben elárad a föltámadás ereje, békéje. Engeded, hogy az Úr oda vezessen, ahova nem akarsz menni. (Békére csak ott lehetsz, ahová Ő vezet.) Rá kell döbbernünk arra, hogy van, ami ellen ágálunk, amit nem tudunk közel engedni magunkhoz. Mégis valami ösztönöz, erőt vesz rajtunk, hogy ne csak megközelítsük, hanem jelen legyünk abban, amitől elmenekülnénk. És akkor egyszeriben, ebben a jelenlétben érezni kezdjük ezt az átható békét, amit sehol máshol nem kaphatunk meg, csakis ott, ahová az Úr vezet minket.

A föltámadás igazi ajándéka: megtapasztalni életünkben Krisztus jelenlétét. Ez az élet sikere. A legnagyobb kudarc pedig, ha nem tudjuk átélni az Úr bennünk való cselekedeteit – irányítását, vezetését, erejét. Mit ér az élet, ha képtelenek vagyunk megtapasztalni és követni a Föltámadottat? Mit várhatunk az életünktől, ha nem akarunk – vasárnapról vasárnapra – belépni a föltámadás igazi misztériumába, Isten cselekvő, áradó életébe, szeretetébe, békéjébe?

Amen.